

Folketingets Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2023 - 1693

Doknr.
671570

Dato
10-03-2023

Folketingets Ældreudvalg har d. 16. februar 2023 stillet følgende spørgsmål nr. 19 (alm. del) til ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra (MFU) Morten Messerschmidt (DF).

Spørgsmål nr. 19:

"Vil ministeren redegøre for, om der er hjemmel til, at kommuner opkræver én samlet og ensartet takst for særkost/diætmad og almindelig mad – og herunder redegøre for sin holdning til, at kommuner eventuelt har denne hjemmel? Der henvises til, at flere kommuner benytter sig af §60-selskaber til eksempelvis mad til hjemmeboende borgere. Udgifterne i forhold til tilberedning mv. af den almindelige kost sammenholdt med særkost/diætmad vil give to forskellige takster, hvis man opkrævede særskilt. Det gør man ikke i eksempelvis Frederikssund Kommune. Her lægger man de to forskellige udgifter sammen, så taksten er den samme, uanset om man bestiller den almindelige mad, eller den noget dyrere særkost/diætmad."

Svar:

Efter servicelovens § 83 skal kommunen tilbyde personlig hjælp og pleje, hjælp eller støtte til nødvendige praktiske opgaver i hjemmet og madservice til personer, som på grund af midlertidigt eller varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller særlige sociale problemer ikke selv kan udføre disse opgaver. Hjælpen efter § 83 ydes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af borgerens behov for hjælpen og kan derfor ydes til både ældre og personer med handicap uafhængigt af alder.

Madservice kan både defineres ud fra, om det er aftensmad eller frokost/middagsmad, og om der er tale om én eller flere retter. Der kan endvidere være behov for at tage hensyn til flere typer af særlige diæter og til individuelle præferencer hos modtagerne, samt særlig næringsrig mad til småtspisende. Det er op til kommunalbestyrelsen at beskrive, hvad et måltid er, samt hvad der er det kommunale serviceniveau på området.

Det følger af § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1576 af 27. december 2014 om betaling for generelle tilbud og for tilbud om personlig og praktisk hjælp m.v. efter servicelovens §§ 79, 83 og 84, at kommunalbestyrelsen træffer beslutning om betaling for tilbud efter servicelovens § 83. Ved fastsættelsen af betalingen kan højst medregnes kommunens gennemsnitlige, langsigtede omkostninger, der kan henføres til produktion og levering af tilbuddet.

Ved de gennemsnitlige, langsigtede omkostninger forstås kommunalbestyrelsens omkostninger til tilbuddet under ét efter den

pågældende bestemmelse, hvilket inkluderer de direkte omkostninger, som fx råvarer og løn, samt de indirekte omkostninger, som fx lokaler og administration. De gennemsnitlige, langsigtede omkostninger er udtryk for, at udgifterne jævnes ud over år.

Taksten for betaling er dermed udtryk for tilbuddenes faktiske produktions- og leveringsomkostninger i det enkelte år, og borgeren kommer således til at betale de reelle omkostninger og dermed det faktiske ressourceforbrug – medmindre kommunalbestyrelsen vælger at yde et tilskud, hvormed betalingens størrelse nedbringes.

Der er dermed ikke fastsat regler om opgørelse af betaling specifikt fordelt på særlige kosttyper.

Det følger desuden af bekendtgørelsens § 1, stk. 3, at modtagere af madservice, som er omfattet af frit valg af leverandør, skal tilbydes mindst ét dagligt måltid mad i form af en hovedret til maksimalt 59 kr. pr. måltid uanset borgerens valg blandt de leverandører, der indgås aftale med.

Såfremt produktions- og leveringsomkostningerne udgør et lavere beløb end den maksimale beløbsgrænse, er det produktions- og leveringsomkostningerne, der udgør overgrænsen for takstens størrelse. Det er desuden ikke afgørende for taksterne/beregningerne, hvilken selskabsform kommunerne benytter til madproduktion.

Med venlig hilsen
Mette Kiergaard
Ældreminister